

Vydáno k setkání v Barré i jinde dne: 26.6.2013, číslo 83, online: najezd.wz.cz

Nájezd není jen na čtení!!!

Tato fotka se objevila na Facebook profilu kapely Psí vojáci. Za geniální aranž a využití časopisu Nájezd vyzývám autora či autorku k odběru 1 panáka lihoviny dle vlastního uvážení - ideálně v Barré, nebo jinde osobně. *Krtek*

Vaše ptactvo

na pokraji jámy lvové
prastaré
i staronové

"Neboj se, Danieli,
neboť od prvního dne,
kdy ses rozhodl porozumět
a pokořit se před svým Bohem,
byla tvá slova vyslyšena, ..."

Koříme se Bohu

zde ta pravda klíčí
Ve zvířecím chtíči
sápem' se do píči

D. L.

Redakce Nájezdu vyhlašuje soutěž o nové logo časopisu Nájezd. Své tvůrčí nápady či postřehy proberte s Krtekem, Dawem nebo je pošlete na redakční adresu: najezd@gmail.com. *Nájezd*

Zprávičky

- 28 - 29. 6. se koná akce **Festival nezávislé a alternativní scény**. Kde: Stodola u Buba v Rankovicích (u Mariánských lázní). Start: 17:00. Vstup: free. Info: Staryskrpal.cz
- 29. 6. se v Café v Lese koná koncert ZPACKÁNO, FEJK STOUN. Start: 19:00. Vstup: 50,-
- 4 - 7. 7. sekoná akce **Magorovo Vydří v Meziříčku na mlejně**. Kde: Meziříčko u Želetavy. Vstup: pouze stavebními otvory k tomu určenými. Více info: Facebook.
- 21 - 25.8. se koná akce: **Kozí mejdan, kde: Milkovice u Libáně (okr. Jičín)**. Vstup free.

ŽIVOTOPIS JEDNOHO PÁNA STÁTA

Začneme třeba tím faktem, že po Bílé hoře nastalo černé hoře. Na 300 let rozprostřel nad střední a východní Evropou své černé perutě Rakouský aristokratický orel. Ten však, jako každý orel, zestárl a chcípnul. V závěru jeho života se však objevil charismatický junák z jizvou na tváři \znak příslušníka klanu\ . Dal se dohromady s bratry Benešovými, Štefáníkem atd. Napadlo ho totiž, jak si naplnit teřichy po tak dlouhém pústu. Rozeslal po celém světě, ještě za života ptáka, svoje kamarádky, aby zajistili pro sebe a své příznivce kus tý budoucí mršiny. Svět se v tý době zabýval hlavně dorazením onoho ptáka a nejenom jeho. Dílo se však zdařilo. Pánové zabrali sice malý a úzký

cár mršiny, zato však bohatý a uprostřed. To však lepému junáku nestačilo. Proměnil vraždu v porod a cár v dítě \v přírodě se příklady najdou\. Všeci mu spontánně začali říkat Stát. A je to! Z junáka se stal tatíček. Matička uvedena není. Z výše uvedeného však vyplývá, že se historici seklí \možná úmyslně\ v určení pohlaví černého ptáka. Začátkem osmnáctého věku P.K. se totiž zrodilo ptačí pohlaví. Nebyl to nikdo menší než monumentální Marie Terezie Walburga Amálie Krystýna Habsburská. Ta přitáhla zpět do střední Evropy již jednou vyhozené ideje vynálezce cílené propagandy J. A. Komenského a pochopivši ji, zavedla povinnou školní docházku pro všechny děti. Nu a to byl konec výchovy dětí rodiči. Tímto a jinými modernistickými excesy nakazila svého ptáčka. Matička předala svému synu v genetickém kódu svou přebujelou administrativu. Na její omluvu musíme však uvést, že zanechala po sobě také pěknou hromadu peněz a průmyslu na jejich výrobu. Prvních devatenáct roků si užíval tatíček se synkem života plnými doušky. Bylo to úžasné mládí, dokonce i zlodějna byla považována za řemeslo. I tatíčka však dohnala tetka smrt. Jeho kamarádíci však kluka nezvládli. V roce jeho plnoletosti musel nuceně nastoupit vojenskou službu pod křídly dalšího ptáka, tentokrát s indickou svastikou v drápech. Tato šestiletá krutá služba jej stála spoustu majetku ale i životů. Dokonce i ten byrokratický nádor spoutala vojenská uniforma. Co zbylo, ukradli osvoboditelé. Zlato - ti ze západu, Ocásek - ti z východu. Díky tomu přestal náš milý Stát vypadat jako cár. Následující tři roky jeho života byly ve znamení bídy, euforie a marného pokusu o návrat k bývalému životu. Mládí se však jak známo nevrací. Zato nádor se opět nezřízeně rozbujel. Ještě před koncem vojny se objevily první příznaky a to třeba: Národní shromáždění. No a ten nenakaženey zbytek měl příliš mnoho práce s obsazováním majetků vyhoštěných spoluobčanů. Proto potom přišly sestřičky nouze s bídou. A bylo hůř, sucho. Není tudíž divu, že když dodal východní osvoboditel pomocnou ruku v podobě obilí, souhlasil ten náš zoufalec se spoluprací na budování jasnější budoucnosti. Někteří to vzali doslovně. Pro větší jas zapalovali statky. Po vzoru

východu nastalo zabavování všeho, co zbylo. Troufli si i na tu, na kterou ti před nimi neměli odvalu. Na samotnou, všeobímající matičku všech průserů - církvev. Drze zrušili její skoro dvoutisíciletou nadvládu nejen v Evropě. Z modly se stal vousatej dědeček na obláčku. Prostě pohádka pro děti \což byla ovšem vždycky\. Ničilo se absolutně všechno, co jakkoli připomínalo minulost. Majetky, lidé, tradice ba i umění. Tato ideologicko-ničitelsko-naivistická doba byla ovšem velmi vyčerpávající. Zůstaly jen díry a ruiny. Lidé, nadšeni ideologií rudého biče, shrnuli ruiny do děr a zalili vše do betonu - základu pro betonové domy a též pro betonové lidi budující v betonárnkách betonovou společnost. Náš pán Stát, čtyřicátník v plném rozpuku, však podlehl celosvětové nákaze láskou k bližnímu svému. Tuto nemoc a její viditelnou podobu známou jako hippies musel přítel z východu chráně své investice \několik vlaků obilí\ vymýtit. Proto se jednoho krásného srpnového dne probudil celý zabalen do obkladu z vojenského železa. Nemoc dlouho neodolávala. Stáhla se do sklepení a dostala také nové jméno, že byla celosvětová - bylo (to) anglické Under-ground. Nastalo období normalizace. Přes prsty dostali všeci a všechno. Všechno, kromě nádoru. Ten si klidně bujel dál. Vlady se ujal opět betonový lid z betonových sídlišť. Podzemní lid se sice o osm let později pokusil nakopnout betonový lid. Byl však dokopán až k perestrojce. Což nebylo nic jiného než první projev senility velkého souseda. O tři roky později zemřel. Nastal zmatek. Lidé z podzemí se smísili s betonovými lidmi nevědě, co oslovili - tentokrát druhého osvoboditele \toho, co ukradl zlato\. Ten byl daleko a bohat. Tři roky stačily k tomu, aby dokázal sám sebe rozbít. Ubohé torzo jeho bývalé slávy se tedy rozhodlo uposlechnout nabídky staříků ze západu kontinentu a vstoupilo do jejich domova důchodců nazvaného hrdě Evropská únie. Relativně mladý naiva, kterému se to tak líbilo, až byl sám na sebe hrdý. Až teprve teď, když začali staří páni krachovat, mu snad alespoň dojde, že se neocitl v idylickém domově důchodců, ale v oblodáriu kreatúr prolezlých stejnými nádory byrokracie jako je on sám.

Pac a pusu Fikus n.t.

Denní mizerie

Mizerným dnem proplouvám v kapičkách, pln očekávání a podivného smutku. Děším se každého slova za zády a raději hledím vzhůru k sněhobílým obláčkům. Zahlédnu snad kousek tebe v posledním zbytku poklidného větru. Poslední doteky bodců se úzkostlivě skrývají mezi prsty mého rozbořeného libida. Rozpouštím se v myšlenkách nahoty a květiny trhám s přirozenou elegancí. Trhavými pohyby se vytěšňuji z davu, ty jsi mě viděla a nedala nic znát. Sestro, lehni si, zavři oči a stále dokola šeptej slova, která tě v noci navštívila. Poslední slovo rušené mým se stane symbolem. Poslední slovo rušené mým setrvá.

22.6.2013, Rogo

Autor koláže: Pan B, autor kresby (jediný kreslený příspěvek vernisáže): Detail